

ת"פ 51506/06/15 - מדינת ישראל נגד היתאם חדיד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 51506-06-15 מדינת ישראל נ' חדיד

בפני כבוד השופט אבי לוי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם היתאם חדיד

גזר דין

כללי

ביום 9 בפבר' 2016, במסגרת הסדר-טיעון חלקי אשר הושג בינו לבין הפרקליטות, הודה הנאשם שלפניי, היתאם חדיד בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן שהוגשו נגדו. ביום 23 מאי 2016, לאחר קבלת תסקיר של שירות המבחן בעניינו, החלטתי להרשיעו בדין בגין העבירות הללו:

גניבה, בניגוד לסעיפים 383(א)(1) וסעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); תקיפה לשם גניבה, בניגוד לסעיף 381(א)(2) לחוק העונשין.

העובדות, המסתתרות מאחורי סעיפי האישום הללו הן אלו -

ביום 20 במאי 2013 פרסמה דניאל הודסמן, המתלוננת, מודעה באתר אינטרנט ובה הציעה למכירה טלפון נייד שהיה בבעלותה; בו-ביום, בשעת צהריים, יצר הנאשם קשר טלפוני עימה ותיאם עימה מפגש על-מנת לבחון את המכשיר לצורך רכישתו. בשעה 15:30 נפגשו השניים בחיפה. המתלוננת הגיעה למקום כשעליה תינוק במנשא. הנאשם ביקש לקבל לידיו את המכשיר אך המתלוננת עמדה על כך, שהבדיקה תיעשה כשהמכשיר בידה. הנאשם **משך את המכשיר מידיה תוך שהוא דוחף אותה** במגמה לגנבו ונמלט מהמקום כשהמכשיר בידיו.

הראיות לעניין העונש

בא-כוח המאשימה הציג לפניי את גיליון הרישום הפלילי בעניינו של הנאשם. גיליון זה לימד, שלחובתו רשום רישום אחד מיום 19.11.14, המלמד כי הנאשם עמד לדין בבית-משפט השלום בחיפה בגין חמש עבירות שעניינן קבלת נכסים שהושגו בפשע, בניגוד לסעיף 411 לחוק העונשין, אשר בוצעו במהלך החודשים פברואר ומרץ 2011. נפסקו לנאשם, ללא הרשעה, התחייבות להימנע מעבירה וכן קנס כספי. יצוין, כי העבירה נשוא התיק הנוכחי בוצעה בעוד ההליכים בתיקים האמורים תלויים ועומדים בבית-המשפט נגד הנאשם. כן ראוי לציין, שבטופס צוין, שפריט רישום זה התיישן בחודש נובמבר 2014.

לבקשת בא-כוח הנאשם, הוא נשלח לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר. התסקיר הומצא לבית-המשפט ביום 16 במאי 2016.

מהתסקיר עלה, כי הנאשם הוא רווק בן העדה הדרוזית, כבן 22. הנאשם השלים 12 שנות לימוד, כשבסופן הוא לא גויס לשורות צה"ל בשל הסתבכותו הפלילית דלעיל. משכך, בתום לימודיו החל עובד עם אביו בעסק המשפחתי בתחום ההגברה. הנאשם מתקשה להשתלב כשכיר בעבודה קבועה ולפיכך הוא עובד עם אביו בתחום התיירות ומתעתד לרכוש תעודת הסמכה בתחום.

בכל הנוגע להסתבכותו הקודמת צוין, כי קיבל לידי רכוש שבדיעבד הסתבר לו שנגנב. נטען, שעוד בטרם הגשת תלונה נגדו במשטרה הותקף בידי נפגע העבירה וקרובי משפחתו בשעת לילה; הללו ביצעו בו, לפי הנטען, לינץ' ביער ליד כפרם. כתוצאה מכך, נזקק הנאשם לאשפוז בן 5 ימים. הוא טען, כי מאז אותו אירוע הוא חווה תסמיני פוסט-טראומה, הפרעות בשינה חלומות וסיוטים חוזרים של האירוע כמו גם פחד וחרדה.

בכל הנוגע להתנהגותו בפרשה נשוא תיק זה, נטל הנאשם אחריות על מעשיו הפוגעניים בהיבטי תכנון העבירה. במישור הרגשי צוין, כי הוא היה 'הגנתי', נתן הסברים להתנהגות והתקשה לגעת בצורה מעמיקה בנסיבות הרגשיות שעמדו בבסיס המעשים. הוא היה אמפתי כלפי הנפגעת אך היה בעיקר ממוקד בפגיעה שנגרמה לו-עצמו לנוכח המחירים שעליו לשלם בגין מעשיו.

שירות המבחן מיפה את השיקולים השונים, הרלבנטיים להמלצתו - גילו הצעיר, קשייו התפקודיים במישורי החיים השונים, קשייו הרגשיים, העדר חוויה של בטחון בדמויות משמעותיות או טיפוליות בעולמו, חזרתיות במעשיו, התייחסותו ההגנתית באשר לדפוס התנהגותו וחשיבתו הכושלים כפי שהללו באו לידי ביטוי בהסתבכויותיו הפליליות. לאור נתונים אלו, הוערך סיכון ברמה נמוכה-בינונית להישנות מעשה דומה בעתיד מצדו של הנאשם. הנאשם עצמו טען, כי ערך שינוי בדפוס התנהגותו וחשיבתו, הוא בוגר יותר וצפוי לרכוש תעודת מקצוע ולעבוד בתחום התיירות.

לאור העדר הכרה בדפוסיו הכושלים, לא סבר שירות המבחן שהליך טיפולי או פיקוחי של השירות עשוי למזער הסיכון לחזרתיות מצדו. השירות לא המליץ, אפוא, על הימנעות מהרשעה.

לסיכום, תסקיר שירות המבחן - המבוסס כאמור על מאפייניו האישיים של הנאשם, על התייחסותו ההגנתית באשר לדפוסיו, החזרתיות המאפיינת אותם והעובדה שלא היה בענישה השיקומית שהוטלה עליו בעבר כדי להרתיעו מפני חזרתיות במעשיו - בא בהמלצה להטיל על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד מאסר על-תנאי, התחייבות להימנע מעבירה דומה וחייבו לפצות את הנפגעת.

הטיעונים לעונש

המאשימה

המאשימה טענה, כי לנוכח נפיצות העבירה והיות המעשים הללו חמורים מדאיגים ומסוכנים, על בית-המשפט להילחם בהם מלחמת חורמה, ולעקורם מן השורש, באמצעות הטלת ענישה מרתיעה והולמת. ב"כ המאשימה עמד על החומרה המיוחדת הנלווית לעבירה של גניבת מכשיר סלולרי לנוכח הפגיעה הקשה בפרטיותו של אדם וברגשותיו הנלוות לה. צוין, כי הערכים, בהם פגע הנאשם כוללים את קניין הפרט, הפרטיות ותחושת הבטחון האישי כמו גם הפגיעה בזכותו של אדם לשלמות גופו. צוין, כי עניין לנו בעבירה מתוכננת, שהיה לה פוטנציאל לנזק פיזי (במקרה של הסלמה באירוע), שפגעה בפועל במתלוננת, שכן בטחונה האישי נפגע. צוין עוד, כי לא היה בנמצא טעם ממשי לבצע את העבירה למעט רצונו העז של הנאשם להניח ידיו על מכשיר חדיש.

ב"כ המאשימה עמד על כך שהמעשה נעשה לאור יום, מה שמלמד על תעוזה רבה ותוך ניצול היותה של המתלוננת טרף קל - אישה הנושאת במנשא את תינוקה.

לפיכך, סבר ב"כ המאשימה שמתחם הענישה הראוי עומד על 6-18 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלוננת.

בתוככי המתחם, סבר ב"כ המאשימה שנכון להטיל על הנאשם מאסר, שירוצה בכליאה ממש כדי להעביר מסר הרתעתי ברור ותקיף, בין השאר בהתחשב בעברו של הנאשם ובכך שעונש שיקומי שהוטל עליו בעבר לא השיג את מטרתו.

סנגוריה

בא-כוחו של הנאשם עמד על שורה של שיקולים, אשר הצדיקו לטעמו להקל בדינו של מרשו. ראשית, ציין, שכתב-האישום הוגש באיחור של שנתיים לעומת המועד בו אירע האירוע. הסנגור הוסיף כי עובדה זו הובילה להשלכות קשות על התנהלות חייו התקינים של הנאשם, כאשר בין היתר הוא לא גויס לצה"ל בשל הסתבכותו זו וההשתהות בטיפול בו. לאי-גיוסו יילמדו בהמשך השלכות מרעות על התנהלות חייו. הסנגור הפנה אל האירוע הטראומתי אשר היה מנת חלקו של הנאשם, אל העובדה שהנאשם הודה ונטל אחריות מלאה למעשה; אל האמפתיה שאותה הוא מביע כלפי המתלוננת.

לבסוף, עתר הסנגור שאורה על אימוץ הוראות התסקיר ע"י הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין על מעשה שעשה לפני כשלוש שנים בהיותו כבן 19 שנים. האמור במעשה מתוכנן של נטילה תוך שימוש באלימות של מכשיר סלולרי מהמתלוננת, בחורה צעירה, אשר נשאה אותה עת תינוק במנשאה. האמור באירוע אחד (כמשמעו של מונח זה בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין), המחייב הטלת ענישה הולמת.

מתחם הענישה ההולם

א. הערכים החברתיים שנפגעו

מעשיו של הנאשם פגעו במספר ערכים חברתיים מוגנים - ראש וראשון להם זכותו של אדם להגנה על גופו, המגולמת באיסור הפלילי לתקוף אדם; השני שבהם עניינו זכותו של אדם לקניינו הפרטי ולהימנעות אחר מפגיעה שלא כדין בקניינו. ערך זה מגולם באיסור על ביצוע גניבה ובמידה מסוימת גם האיסור הפלילי לתקוף אדם אחר על-מנת לגנוב הימנו. ערכים נוספים, משניים, אשר גם כן נפגעו במקרה זה הם זכותו של אדם לפרטיותו מקום בו הרכוש הנגנב הוא מכשיר סלולרי, אשר בו מנהלים אנשים בעולם המודרני את כל עולמם. עם זאת, בהתחשב בכך, שבמקרה שלפנינו הועמד המכשיר למכירה, ניתן להניח לטובת הנאשם, שהמתלוננת עשתה שימוש בשלב זה במכשיר אחר ולפיכך, כי המכשיר שנגנב מידה לא כלל בהכרח פרטים אישיים רבים וחיוניים לה.

מידת הפגיעה באינטרסים המוגנים היא, במקרה זה, בינונית. אכן, הנאשם תקף את המתלוננת ובפרט אמורים הדברים מקום בו המתלוננת עמדה כשמנשא ובו תינוק על גופה, על החומרה הגלומה במעשה שכזה; עם זאת, התקיפה התבטאה בדחיפה בלבד, כזו אשר לא היה בה פוטנציאל לגרום פציעה או חבלה. הפגיעה באינטרס הרכושי היא פגיעה

ממשית, אף כי תוך ימים ספורים, בעקבות עבודה יעילה ומוצלחת של גורמי אכיפת החוק הוחזר המכשיר לתיקה של המתלוננת. כאמור לעיל, גם הפגיעה בפרטיות במקרה זה ככל הנראה לא היתה מן החמורות לאור העובדה, שהאמור היה במכשיר אשר הוצעה למכירה.

ב. מדיניות הענישה הנוהגת

התביעה הצביעה בסיכומיה על פסקי-הדין, שבהם הוטלו עונשי מאסר משמעותיים על מי שביצע עבירות בעלות אופי דומה. באורח כללי, מתייחסים בתי-המשפט בחומרה למי שעושה שימוש באליומות (באשר היא) לצורך נטילת רכוש שלא כדין מידי אדם אחר על רקע החשש להסלמת האירוע לכלל אירוע אלים, העלול לצאת מכלל שליטה ולגרום לנזקים גופניים חמורים. גם לנטילת מכשיר סלולרי קיימת התייחסות מחמירה בפסיקה על רקע אופיו המיוחד של מכשיר זה והקשר ההדוק אשר נוצר בין אנשים לבין המכשיר הסלולרי שברשותם, אשר אוצר בקרבו חלקים משמעותיים מתוך סודותיהם וצפונות ליבם. יפים לעניין זה הדברים שנכתבו בע"פ 8627/14 **דביר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.15) לפיהם:

" גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון.... אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה".

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם, בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיקה הנוהגת במקרים הדומים לעניין שבפנינו. אומר מיד, הענישה הנהוגה הינה מגוונת וברי כי תלויה היא בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. יצוין כי, לא נעלם מעיניי הנתון ולפיו בחלק מן המקרים שיפורטו להלן סעיף האישום, בגינו הורשע הנאשם, הוא שוד בהתאם לסעיף 402 (א) לחוק העונשין (ולא כסעיפי האישום בכגון דא - החמורים פחות). יחד עם זאת נסיבותיהם של מקרים אלו דומים עד מאוד לנידון דידן, וניתן בהחלט לגזור מהם גזרה שווה למקרה בו עסקינן. כך למשל:

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 5942/13 **אבו דלו מג'ד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.2.14) דחה בית המשפט העליון ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בבית המשפט המחוזי בירושלים, במסגרתם הושת על המערער עונש מאסר **בן שישה חודשים לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות**, בגין ביצועה של עבירת שוד, בניגוד לסעיף 402(א) לחוק העונשין. במקרה זה ניגש המערער (כבן 19) למתלוננת וחברתה, הקטינות, וביקש מהן לברר את השעה. תוך כדי שהמתלוננת מבררת באמצעות מכשירה הנייד את השעה הנקובה ומפנה תשובתה למערער, משך האחרון בכוח את מכשיר הטלפון מידיה ונמלט עמו.

בת"פ 10125-04-15 **מדינת ישראל נ' אשר טננבאום** (ניתן ביום 24.11.15) גזר בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, על הנאשמים, במסגרת הסדרי טיעון, עונשי מאסר בני **9 חודשים מאסר לריצוי בפועל (לנאשם 1) ו-7 חודשי מאסר בפועל (לנאשם 2)**, ועונשים נלווים אחרים, בגין ביצועה של עבירת תקיפה לשם גניבה, **בצוואתא**. כאן המקום לציין את הנתון ולפיו בעניינם של שני הנאשמים הופעלו בנוסף מאסרים מותנים, כך, שעל נאשם 1 נגזרו בסה"כ 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ועל נאשם 2 נגזרו בסה"כ 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל. על פי כתב האישום הנאשמים הלכו בעקבותיו

של המתלונן, קפצו עליו מאחור והיכו אותו, כל זאת על מנת ליטול מידי מכשיר טלפון נייד. הנאשמים הותירו את המתלונן שרוע וחבול על הכביש.

במסגרת ת"פ 26710-05-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 3.3.15) גזר בית המשפט המחוזי בירושלים על הנאשם **עונש מאסר בן 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות**, בגין ביצועה של עבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין. על פי כתב האישום המתלוננת ישבה, בשעות הלילה, בתחנת אוטובוס בירושלים והתבוננה בצג "האייפון" שהיה ברשותה, כאשר הנאשם, אשר עמד בסמוך אליה, חטף מידה בכוח את הטלפון הנייד ורץ מהמקום.

במסגרת ת"פ 20217-10-14 **מדינת ישראל נ' מריסאת** (ניתן ביום 20.3.16) גזר בית המשפט המחוזי בחיפה על הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, **עונש מאסר בן 6 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים אחרים, בגין ביצוען של עבירות תקיפה לשם גניבה, עבירת גניבה ועבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, **כולן בצוותא חדא** עם נאשמים נוספים בפרשה. כמו כן, הופעל בעניינו של הנאשם עונש מאסר מותנה בן 6 חודשי מאסר במצטבר. לפיכך הושת על הנאשם עונש כולל בן 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. במקרה זה הנאשם יחד עם נאשם נוסף, הכו את המתלונן בכל חלקי גופו, עת הגיע לבית קפה על מנת לרכוש פחית שתייה. המתלונן הוכה בפניו ובגופו. הנאשם במקביל גנב ממנו שני טלפונים ניידים וכסף במזומן שהיה ברשותו.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק העונשין)

עליו, אפוא, לקבוע את מתחם העונש ההולם את המעשים, שבביצועם הורשע הנאשם. ראשית, יש לציין, כי עניין לנו במעשה מתוכנן. הנאשם יצר קשר, מבעוד מועד עם המתלוננת וקבע עימה פגישה במגמה להוציא את זממו לפועל; הוא פעל לבדו - לבדו הגה את המזימה העבריינית ולבדו הוציאה לפועל; כתוצאה מהעבירה נגרם נזק בעל אופי כפול: הן נזק רגשי, פועל יוצא של התקיפה והאובדן הזמני של המכשיר הן נזק רכוש, גם אם קצר-מועד באופיו.

לא מצאתי מניע מוצדק כלשהו מאחורי ביצוע המעשה בידי הנאשם. לדבריו, הוא עשה אותו שכן ביקש להחזיק במכשיר סלולרי חדש על-מנת להידמות לחבריו, ואילו אביו סירב לממן עבורו רכישת מכשיר שכזה. הנאשם הבין היטב את מעשהו, את הפסול הטמון בו ואת משמעות המעשה, הכל על אף גילו הצעיר יחסית. הנאשם יכול היה להימנע מלעשות את המעשה.

מתחם העונש ההולם

בראי הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת בכגון דא, כפי שפירטתי לעיל והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מצאתי כי מתחם הענישה ההולמת את העבירות שבביצוען הורשע הנאשם נע בין 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים, נלווים.

גזירת העונש המתאים לנסיבותיו של הנאשם (סעיף 40יא לחוק העונשין)

כעת, כל שנותר הוא לקבוע מה צריך להיות עונשו של הנאשם בתוככי מתחם הענישה ההולם הנ"ל בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - נסיבותיו האישיות של הנאשם.

בהקשר זה ראוי ליטול בחשבון את השיקולים הבאים:

א. עונש מאסר באשר הוא יפגע בנאשם, העושה צעדים ראשוניים בחייו כבוגר המבקש להשאיר מאחור את הסתבכויותיו הפליליות ולהפוך להיות אזרח תורם ומועיל לחברה.

ב. הטלת מאסר, בפרט כזה בכליאה, יפגע בתדמיתה של המשפחה בעיני עצמה ובעיני אחרים. האמור במשפחה נורמטיבית, כשאבי המשפחה הוא אישיות מוכרת בהיותו מפעיל עסק בתחום התיירות וההגברה.

ג. כתוצאה מהרשעתו בדין צפויים לנאשם נזקים, שעניינם קשיים להשתלב בתפקידים, המחייבים עבר נקי.

ד. הנאשם נטל אחריות על מעשיו; הוא הודה באשמה מיד לאחר תיקון כתב-האישום ומוכן אני בהתחשב בכך, וחרף העובדה שהוא כפר בתחילה במיוחס לו, כמי שהודה בהזדמנות הראשונה.

ה. הנאשם לא ביצע מאמצים יוצאי-דופן לתקן את תוצאות מעשי העבירה או לפצות את המתלוננת (יצוין עם זאת, שהמכשיר הסלולרי הוחזר למתלוננת על-ידי המשטרה סמוך לאחר גניבתו).

ו. לא מצאתי כי הנאשם תרם לחברה באורח יוצא דופן או גילה התנהגות חיובית במיוחד.

ז. אין ניתן למנות נסיבות חיים קשות במיוחד, אשר גרמו לנאשם לבצע את מעשה העבירה למעט עובדת תקיפתו לפני שנים ספורות בידי חבורה גדולה של גברים על רקע חשדם שהחזיק רכוש גנוב. הנאשם סבל טראומה כתוצאה מתקיפה זו, אך אין למצוא חוט קושר בינה לבין מעשי העבירה שבהם הורשע כאן.

ח. חלפו שנתיים ימים מאז המעשה (וחשיפת מבצעו) ועד למועד הגשת כתב-האישום. עיכוב זה היה בלתי-מוצדק וגרם לנאשם נזק, שכן הוא גרם לעצירת חייו בהמתנה לתוצאות ההליך המשפטי.

ט. לחובת הנאשם עמידה קודמת לדין בגין מעשים של קבלת נכסים אשר הושגו בפשע.

מובן, כי שיקולים שעניינם הצורך להרתיע את הנאשם מפני חזרה על ביצוע עבירות רכוש או עבירות אלימות, והצורך להרתיע את הרבים מלבצע מעשים דוגמת זה שאותו ביצע הנאשם, ראוי שיילקחו בחשבון גם כן עת באים לגזור את דינו.

קביעת העונש

לאחר שקילת מכלול השיקולים הללו, באתי לדעה, שראוי לשקול הטלת עונש מאסר על הנאשם לריצוי בדרך של עבודות שירות. לפיכך, ביקשתי מהממונה על עבודות השירות להביע דעתו ביחס להתאמתו של הנאשם לריצוי עונש בדרך של עבודות שירות.

חוות-דעת הממונה על עבודות השירות, התקבלה ביום 13.6.16, ולפיה, הנאשם שהביע נכונות לריצוי מאסרו בדרך של עבודות שירות, נבדק ונמצא כשיר לביצוע מאסרו בדרך זו.

אפנה עתה להכריע בסוגיית העונש, הראוי להיות מוטל על הנאשם ובדבר דרך ריצויו.

עמדתי, לעיל, על **החומרה** שבמעשה העבירה שבביצעו הורשע הנאשם **ובצורך להרתיע** הן את הנאשם דכאן הן את הרבים מביצוע מעשים ממין זה.

מתחם הענישה שנקבע לעיל עומד על 3 עד 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

הנאשם שלפניי הוא בחור צעיר למדי. בעת ביצוע העבירה הוא היה **צעיר מאד** (19). עברו אמנם איננו נקי אך איננו מכביד מאד. התביעה **השתהתה** בהגשת האישום נגדו בגין מעורבותו בפרשה זו; השתהות זו גרמה לו לפי הנטען נזקים משמעותיים וגרמה, למעשה לחייו **להיעמד מלכת**. הנאשם **נטל אחריות מלאה על ביצוע המעשה** וגם אם שירות המבחן לא מצא לנכון להמליץ על שיקום במסגרתו (בהתחשב בהתייחסות הנאשם למעשיו), ראוי הוא להתחשבות, לה זכאי נאשם, **המודה והנוטל אחריות על מעשיו**.

שירות המבחן המליץ על הטלת מאסר שלא מאחורי סורג ובריח. הטעם לכך ברור. שליחת בחור צעיר כמו הנאשם אל מתקן מאסר עלול בהחלט לדרדרו ולערבו בחברה עבריינית על כל המשמעויות הנובעות לכך.

לפיכך, ובהתחשב במכלול הנסיבות הללו, מצאתי לנכון **לאמץ את המלצת שירות המבחן** וליתן בידי הנאשם הזדמנות נוספת להשתקם בתקווה שהפעם הוא יידע לאחוז בה בשתי ידיו.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי להטיל על הנאשם **18 חודשי מאסר, שמתוכם יהיו 6 חודשים לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות**; היתרה תהא על-תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירות לפי פרק יא', סימן א', סימן ג', וסימן ד' לחוק העונשין, ועבירות לפי פרק י', סימן ח' לחוק העונשין.

כמו-כן מוטל עליו קנס בסך 1500 ₪, אותו ישלם עד יום 15 אוגוסט 2016. אי תשלום הקנס במועדו יגרור ריצוי מאסר בן 15 ימים תמורתו. כמו כן, אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת בסך של 2,000 ₪ כהשתתפות סמלית בסבל שגרם לה במעשיו. הפיצוי ישולם עד יום 1 ביולי 2016.

את עבודות השירות ירצה הנאשם בבית אבות "**משען כרמל**" המצוי בכתובת: רח' אידר 12, חיפה.

עליו להתייב לריצוי עונשו ביום 21.11.16, שעה 8:00, ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון, רח' הציונות 14, טבריה.

אני מזהיר את הנאשם כי חל עליו איסור לשתות אלכוהול במהלך עבודות השירות, וכי עליו לעמוד בכל תנאי העסקתו במסגרת זו. התנהגות בניגוד לאמור תהווה עילה להפסקה מנהלית של ריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות. משמע, מאסרו יומר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

ניתן היום, כ' סיוון תשע"ו, 26 יוני 2016.